

opusdei.org

Carta del prelat (28 d'octubre de 2020) | Vocació

Us oferim en àudio i text la carta pastoral de Mons. Fernando Ocáriz en la qual reflexiona sobre l'esperit de l'Opus Dei i les característiques de la dedicació a l'Obra dels fidels segons les diferents circumstàncies personals.

06/11/2020

Escolta la lectura de la carta del prelat (60 min). Disponible també a [ivoox](#) i [Spotify](#)

Índex de la carta

I. [El do de la vocació](#)

II. [La vocació a l'Obra com a numerària i numerari](#)

III. [La vocació a l'Obra com a numerària auxiliar](#)

IV. [La vocació a l'Obra com a agregada i agregat](#)

V. [Sacerdots de la Prelatura](#)

VI. [Sobre el celibat apostòlic dels numeraris i els agregats](#)

VII. [La vocació a l'Obra com a supernumerària i supernumerari](#)

VIII. [La vocació a l'Obra com a agregat i supernumerari de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu](#)

Estimadíssims, que Jesús em guardi les filles i els fills!

1. Amb el centenari del naixement de l'Obra a l'horitzó, i pensant en el vast panorama apostòlic que el Senyor ens posa davant dels ulls, voldria que meditéssim, pausadament i amb profunditat, en l'ensenyament de sant Josepmaria sobre com es concreta per a cadascuna i cadascú la vocació cristiana universal a la santedat. Des del principi, el nostre Pare va comprendre que la universalitat de la crida comportava la possibilitat de la plenitud de l'amor a Déu i als altres també enmig del món; al nostre món real, amb les seves llums i les seves ombres.

I. El do de la vocació

Una gràcia sobirana

2. Déu tria i crida tothom: *Ens escollí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprensibles als seus*

ulls (Ef 1, 4). La consciència i la responsabilitat davant d'aquest do, mantingudes amb joventut d'ànima, ens portaran a col·laborar en la santificació del món. En comunió amb tothom a l'Església, intentem respondre amb generositat a la determinació d'aquesta vocació cristiana per a cadascun de nosaltres en l'Opus Dei.

Vegem la grandesa d'aquesta crida, que omple el nostre caminar en aquest món amb un sentit d'eternitat, malgrat les nostres limitacions i els nostres errors, i les dificultats que trobem pel camí: **malgrat tots els pesars**, com solia dir el nostre Pare.

Sant Josepmaria parlava de **la gràcia sobirana de la vocació**. No es tracta d'una cosa d'un moment, sinó d'una gràcia permanent: **És una visió nova de la vida (...) com si s'encengués una llum dins nostre; i**

és, alhora, ***un impuls misteriós***, una ***força vital, que té quelcom d'allau devastadora***.^[1] En poques paraules, es tracta d'una gràcia que abraça la nostra vida sencera i que es manifesta com a llum i com a força. Llum que ens fa veure el camí, el que Déu vol de nosaltres; i força, per ser capaços de respondre a la crida, dir que sí i seguir endavant en aquest camí.

En una de les seves cartes, el nostre Pare escriu que ***en la vocació intervenen només la gràcia de Déu —com a causa pròpia— i la generositat de la persona interessada, moguda per aquesta gràcia***.^[2] El Senyor sempre vol que la nostra llibertat —amb la gràcia, que no ens treu la llibertat, sinó que la perfecciona— tingui un paper decisiu en la resposta i, per tant, en la configuració mateixa de la vocació. Una llibertat que compta també, per al discerniment previ,

amb la llum dels consells dels qui poden donar-los i els han de donar.

Un mateix esperit

3. Tots a l'Obra —cadascú en les seves circumstàncies personals— tenim una mateixa vocació: la crida a ser i fer l'Opus Dei, amb un mateix esperit, amb una mateixa missió apostòlica, amb uns mateixos mitjans.

Tots tenim *el mateix esperit*, que ens mou a santificar la vida ordinària i, d'una manera especial, el treball. ***No hi ha a la terra cap labor humana noble que no es pugui divinitzar, que no es pugui santificar. No hi ha cap treball que no hàgim de santificar i fer santificant i santificador.***^[3] Aquest esperit ens porta a buscar la unió amb Déu en el que afrontem en cada moment de la nostra vida. Per això, la santificació del treball és *polleguera* al voltant de la qual gira, en correspondència amb

la gràcia, la nostra cerca de la santedat, de la identificació amb Jesucrist.

Això comporta una visió positiva de les realitats terrenals, que són les que Déu ens ha donat. Estimem aquest món, sense ignorar el que s'hi oposa al bé (cf. *1 Jn 2, 15*). Les seves inquietuds són també les nostres i, si les seves alegries normalment ens faciliten estimar-lo, les seves tristeses ens han de conduir a estimar-lo encara més. Quin consol i quin sentit de responsabilitat susciten aquestes paraules de sant Pau: *Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu (1 Co 3, 23)*.

I si la santificació del treball és *polleguera* de la nostra santedat, el sentit de la filiació divina és fonament. Una filiació que és, per la gràcia santificant, la nostra *introducció* a la vida divina de la Santíssima Trinitat, com fills del Pare

en el Fill per l'Esperit Sant. ***Per la gràcia baptismal hem estat constituïts fills de Déu. Amb aquesta lliure decisió divina, la dignitat natural de l'home s'ha elevat incomparablement: i si el pecat va destruir aquest prodigi, la Redempció el va reconstruir de manera encara més admirable, i ens va portar a participar encara més estretament de la filiació divina del Verb.***[4]

En ser fonament, la filiació divina dona forma a tota la nostra vida: ens porta a resar amb la confiança dels fills de Déu, a moure'ns per la vida amb la facilitat dels fills de Déu, a raonar i decidir amb la llibertat dels fills de Déu, a afrontar el dolor i el patiment amb la serenitat dels fills de Déu, a apreciar les coses boniques com ho fa un fill de Déu. En definitiva, la filiació divina ***es troba present en tots els pensaments, en tots els desigs, en tots els afectes.***

[5] I s'expandeix necessàriament en fraternitat. *L'Esperit mateix s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu (Rm 8, 16)*. Aquest testimoni és en nosaltres l'amor filial a Déu,[6] que porta amb si mateix l'amor fratern. «Altres beuen d'altres fonts. Per a nosaltres, aquest brollador de dignitat humana i de fraternitat es troba en l'Evangelí de Jesucrist».[7]

Centre i arrel de la nostra vida espiritual, en fi, és el Sacrifici Eucarístic. És arrel objectivament, perquè «cada vegada que se celebra sobre l'altar el sacrifici de la creu, pel qual el *Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat (1 Co 5, 7)* té lloc l'obra de la nostra redempció».[8]

Però que subjectivament la vida estigui realment centrada en l'Eucaristia depèn també de la correspondència personal a la gràcia: ***Lluita per aconseguir que el Sant***

Sacrifici de l'Altar sigui el centre i l'arrel de la teva vida interior, de manera que tota la jornada esdevingui un acte de culte — prolongació de la Missa que has oït i preparació per a la següent—, que es va desbordant en jaculatòries, en visites al Santíssim, en oferiments del teu treball professional i de la teva vida familiar.[9]

Del centre eucarístic de la vida cristiana sorgeixen també el desenvolupament i l'eficàcia de la missió apostòlica: ***Si el centre dels teus pensaments i esperances es troba en el Sagrari, fill, que abundants els fruits de santedat i d'apostolat![10]***

Una mateixa missió apostòlica

4. Tenim la mateixa missió apostòlica: estem igualment cridats a santificar-nos i a col·laborar amb la missió de l'Església en la

transformació cristiana del món; en el nostre cas, vivint l'esperit de l'Opus Dei. La missió pròpia de l'Obra només pot ser compresa adequadament dins de la gran missió de l'Església, en la qual «tots som cridats a oferir als altres el testimoni explícit de l'amor salvífic del Senyor, que més enllà de les nostres imperfeccions ens ofereix la seva proximitat, la seva Paraula, la seva força, i li dona un sentit a la nostra vida».[11]

Només a l'Església, Cos místic de Crist, rebem la força per servir amb fecunditat al món del nostre temps. Per això, fins i tot amb tots els nostres límits, compartim els afanys, les preocupacions i els patiments de l'Església en cada època i a cada lloc. Cadascuna i cadascú podem fer nostra aquella actitud de sant Pau: *Quan algú és feble, jo també m'hi sento. Si fan caure algú, tot jo m'encenc* (2 Co 11, 29).

5. La missió apostòlica no es limita a unes determinades activitats, perquè des de l'amor a Jesucrist tot ho podem transformar en servei cristià als altres. Cadascú duu a terme enterament la missió de l'Obra amb la seva vida: a la seva família, al seu lloc de feina, a la societat en què viu, entre els seus amics i coneguts. Per això s'entén la insistència de sant Josepmaria perquè a l'Obra es doni sempre ***una importància fonamental a l'espontaneïtat apostòlica de la persona, a la seva lliure i responsable iniciativa, guiada per l'acció de l'Esperit; i no a les estructures organitzatives.***

[12] I d'aquí també que l'apostolat principal a l'Obra sigui el d'amistat i confiança, realitzat personalment per cadascuna i cadascú.

A la llum de tot això, es comprèn millor en quin sentit ***totes les tasques apostòliques i els instruments per posar-les en***

marxa són onus et honor, càrrega i honor de tots: dels numeraris, dels agregats, dels supernumeraris; i també dels cooperadors.[13] La missió apostòlica la fem, per la comunió dels sants, tots junts a tot arreu. Per això, referint-se a tots a l'Església, sant Josep maria recorda que ***si hi posem els mitjans, serem la sal, la llum i el llevat del món: serem el consol de Déu.***[14]

Uns mateixos mitjans

6. Per dur a terme la nostra missió, Crist és el camí. I per seguir-lo com a deixebles i apòstols, tots a l'Opus Dei tenim *els mateixos mitjans*: les mateixes normes i costums de vida cristiana, i els mateixos mitjans de formació espiritual i doctrinal. Segons les circumstàncies personals, es viuen d'una manera o d'una altra, però el conjunt és sempre substancialment el mateix.

Convé no perdre de vista que es tracta de mitjans —i no de finalitats— que condueixen, per la gràcia de Déu, a créixer en la vida contemplativa enmig dels afanys humans, alimentats per la sobreabundància de la vida en Crist que ens donen els sagraments, i molt especialment la Sagrada Eucaristia.

Les pràctiques de pietat són part d'un diàleg d'amor que inclou tota la nostra vida i que ens porten a una trobada personal amb Jesucrist. Són moments en què Déu ens espera per compartir la seva vida amb la nostra. L'esforç per complir-les ens allibera, ja que **«la santedat té la flexibilitat dels músculs solts (...). La santedat no té pas la rigidesa del cartró: sap somriure, cedir, esperar. És vida: vida sobrenatural.**[15]

D'aquesta manera, confiant en la misericòrdia de Déu, intentarem viure buscant sempre la perfecció de

la caritat, segons l'esperit que Déu ens ha donat. Ser sants no és fer cada vegada més coses o complir certs estàndards que ens hàgim imposat com a tasca. El camí de la santedat, com ens explica sant Pau, consisteix a correspondre a l'acció de l'Esperit Sant fins que Crist estigui format en nosaltres (cf. *Ga* 4, 19).

Unitat i diversitat

7. El nostre Pare veia la labor de l'Obra com ***un sol teixit***, format per les diferents maneres de viure la mateixa vocació. Per això insistia que a l'Obra no hi ha classes, ni membres de primera o de segona: ni per les diferents modalitats en què es viu la vocació, ni pel tipus de feina professional que s'exerceix. Com en qualsevol realitat de caràcter sobrenatural, el que és essencial — que no es pot jutjar en aquesta terra — és la correspondència a l'amor de Déu.

Sant Josepmaria expressava aquesta unitat de vocació dient que la nostra és ***una sola vocació divina, un sol fenomen espiritual, que s'adapta amb flexibilitat a les condicions personals de cada individu i al seu propi estat. La identitat de vocació comporta una igualtat de dedicació, dins dels límits naturals que imposen aquestes diverses condicions.***[16]

Com és natural, la unitat i la diversitat a l'Obra inclouen la relativa a homes i dones: és unitat d'esperit, de missió apostòlica i de mitjans, juntament amb la separació d'activitats pròpies d'unes i d'altres. A més, entre homes i dones, en els assumptes comuns a tota l'Obra, hi ha unitat de direcció en l'aspecte central i regional. Els òrgans de govern d'homes i de dones tenen la mateixa iniciativa i responsabilitat. En determinats casos importants establerts pel Dret, tenen la mateixa

capacitat d'acceptar o de rebutjar les propostes del Prelat o, a les Regions, les del Vicari regional.

Amb tota la nostra vida

8. Podria semblar que alguns tenen més dedicació a la missió de l'Obra que altres. No és així. Tots viuen amb *igual dedicació*, perquè ser i fer l'Opus Dei no consisteix només, ni principalment, a col·laborar en determinades tasques o en les labors corporatives d'apostolat. La vocació i la missió corresponent inclouen tota la nostra vida, no només una part; tota la vida és ocasió i mitjà de trobada amb Jesucrist i d'apostolat.

A propòsit d'això mateix, sant Josepmaria escrivia que la nostra crida suposa una ***trobada vocacional plena, perquè —sigui quin sigui l'estat civil de la persona— és plena la seva dedicació al treball i al compliment fidel dels seus propis***

deures d'estat, segons l'esperit de l'Opus Dei. Per això, dedicar-se a Déu en l'Opus Dei no implica una selecció d'activitats, no suposa dedicar més o menys temps de la nostra vida per utilitzar-lo en obres bones i abandonar-ne d'altres. L'Opus Dei s'empelta en tota la nostra vida.[17] Trobada vocacional plena, omnicomprendiva de la mateixa vida, amb plenitud de dedicació, ja que en tot hi ha una crida de Déu a estimar-lo i a servir els altres, amb un amor que és llibertat interior. Per això, com comentava el beat Àlvar, «l'Obra exigeix una gran elasticitat: un mínim de reglament, perquè és necessari; però mínim, perquè la lletra no mati l'esperit: *Littera enim occidit, spiritus autem vivificat* (2 Co 3, 6)».[18]

9. Amb aquestes pàgines us voldria convidar també a renovar l'agraïment al Senyor pel do de la

vocació. Un agraïment joïós, no només per la bellesa de l'Obra, en considerar-la tal com la vol Déu en el seu conjunt, sinó també en contemplar, cadascuna i cadascun, com aquesta bellesa es fa plenament present en la manera personal en què cada fidel de la Prelatura viu aquesta mateixa vocació: com a numeraris —en el cas de les dones, també com a numeràries auxiliars—, com a agregats, com a supernumeraris o com a socis de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu.

En aquest context, voldria insistir en el que us escrivia fa uns mesos: l'experiència de la debilitat personal pròpia i d'altri, en comparació amb la formidable proposta que la fe cristiana i l'esperit de l'Obra ens presenten, no ens ha de produir desànim. Davant del desencant que ens pugui produir la desproporció entre el que és ideal i la pobra realitat de la nostra vida, tinguem la

seguretat que podem recomençar cada dia amb la força de la gràcia de l'Esperit Sant.[19]

II. La vocació a l'Obra com a numerària i numerari

10. Al cor de l'Obra, els numeraris —cridats a una missió especial de servei— saben posar-se als peus de tots els seus germans per fer-los amable el camí de la santedat; per atendre'ls en totes les seves necessitats de l'ànima i del cos; per ajudar-los en les seves dificultats i fer possible, amb el seu entregat sacrifici, l'apostolat fecund de tots.[20] D'aquesta manera, els numeraris *donen vida* als seus germans: la seva labor, ***en mantenir actiu i despert l'esperit en tots, porta com a conseqüència una realitat extraordinària de fraternitat i d'unitat.***[21]

En les numeràries i els numeraris la vocació a l'Opus Dei està

determinada pel do del celibat apostòlic i la plena disponibilitat per a les tasques de formació i les labors apostòliques. Aquesta disponibilitat, entesa i realitzada com una missió especial de servei als altres, es veu facilitada en principi pel fet que els numeraris viuen en un centre de l'Obra. Tanmateix, hi pot haver moltes circumstàncies que facin convenient que no sigui així. Això no afecta ni la seva identitat ni la seva missió, ja que sempre se sabran al servei de tots els altres, visquin on visquin.

Un cor disponible

11. La disponibilitat dels numeraris per servir els altres consisteix en una autèntica *disponibilitat del cor*: la llibertat *efectiva* de viure només per a Déu i, per ell, per als altres, unida a la voluntat d'ocupar-se de les tasques que es necessitin a l'Obra.

Per a uns, la disponibilitat es concretarà a col·laborar en tasques de formació i labors apostòliques, mentre es dediquen a una feina professional corresponent als seus talents, estudis i preferències, per portar-hi l'alegria de l'Evangelí. Per a d'altres, es tractarà de dedicar-se com a feina professional a l'administració dels centres de l'Obra, o a tasques de formació, de govern, de direcció o de col·laboració en activitats apostòliques.

D'altra banda, la disponibilitat no es limita a una actitud passiva de fer *el que em demanin*, sinó que es manifesta en la seva plenitud quan pensem quins talents hem rebut de Déu per posar-los a disposició de la missió apostòlica; ens avancem, ens oferim, amb iniciativa. Per això, la disponibilitat no és immobilitat, sinó, tot el contrari, el desig habitual de moure's *al pas de Déu*.

Cal entendre i viure la plena disponibilitat com a llibertat, en el sentit de no tenir cap altre lligament que l'amor (és a dir, no estar lligats necessàriament a una feina, a un lloc de residència, etc., sense deixar per això d'estar ben arrelats on siguem). El que ens fa lliures no són les circumstàncies externes, sinó l'amor que portem al cor.

Com a concreció d'aquesta particular tasca de servei, el nostre Pare ha previst que la labor de govern en l'Opus Dei recaigui en les numeràries i els numeraris. La dedicació a aquestes tasques és necessària, ja que sosté la vida del conjunt.

Tanmateix, seria equivocat pensar que estan més disponibles o que fan més l'Opus Dei els qui tenen aquesta dedicació a les tasques de govern o de formació. En aquest sentit, monsenyor Xavier escrivia en una de les seves cartes: «No hi ha més remei que algunes filles i alguns fills meus

retallin la seva activitat professional —o fins i tot la deixin de banda completament, almenys durant algun temps— per dedicar-se a ajudar els seus germans en la vida espiritual i dirigir la labor apostòlica». [22]

El nostre Pare expressa en molts llocs aquesta plena disposició interior; per exemple: ***Tots amb vocació divina, els numeraris s'han d'entregar directament i immediatament al Senyor en holocaust, lliurant tot el que és seu, tot el seu cor, les seves activitats sense limitació, la seva hisenda, la seva honra.*** [23] Es tracta precisament d'entregar lliurement, per fer l'Obra, totes les activitats, siguin les que siguin, sense limitacions. Com és obvi, de vegades hi ha circumstàncies que condicionen objectivament la possibilitat d'assumir alguns encàrrecs o tasques en un determinat moment. Per això insisteixo que el que és important és

la disposició interior de plena disponibilitat a servir els altres, per amor a Jesucrist.

Un grup clavat a la Creu

12. Recordem també aquestes altres paraules de sant Josepmaria: ***Nostre Senyor no vol una personalitat efímera per a la seva Obra: ens demana una personalitat immortal, perquè vol que —a l'Obra— hi hagi un grup clavat a la Creu: la Santa Creu ens farà perdurables, sempre amb el mateix esperit de l'Evangelí, que portarà l'apostolat d'acció com a fruit saborós de l'oració i del sacrifici.***[24] El nostre Pare no indica qui forma aquest grup clavat a la Creu, però el beat Àlvar, en la nota que comenta aquest paràgraf, assenyala que ja es veuen aquí anunciades o al·ludides les diverses maneres de viure la vocació a l'Obra. Pel context podem pensar que, en

aquest cas, es refereix sobretot als numeraris i les numeràries.

En alguns altres llocs, sant Josepmaria es refereix també als sacerdots com a especialment clavats a la Creu. I és que, en realitat, clavats a la Creu hi hem d'estar tots, també els agregats i els supernumeraris, perquè és allà on trobem el Senyor, com diu el nostre Pare en paraules que expressen una profunda experiència personal seva: ***Tenir la Creu és identificar-se amb Crist, és ser Crist i, per això, ser fill de Déu.***

[25]

Tot i que a les numeràries i els numeraris potser us pot resultar humanament costós deixar per un temps una professió prèvia per dedicar-vos professionalment a un altre tipus d'activitats (l'administració dels centres de l'Obra, el govern, la formació, la direcció o la col·laboració en

activitats apostòliques), es tracta d'una trobada fecunda amb la Creu, el lloc de la identificació més profunda amb Crist i font, moltes vegades insospitada, d'una gran alegria sobrenatural.

13. Quan demanem l'admissió a l'Obra coneixem i adoptem lliurement —per amor!— aquesta actitud de disponibilitat, que ens porta a sumar-nos a un projecte diví. Alhora, com tot en la vida espiritual, la maduració efectiva del lliurament va creixent amb el temps. Aquest creixement es produeix a través de la formació, de la vida interior i amb diverses experiències de disponibilitat —petits canvis de plans, encàrrecs, etc.— que preparen l'ànima per a grans canvis, si fossin necessaris. Com és natural, els directors sempre intenten tenir prèviament l'opinió de les persones interessades quan es tracta d'encàrrecs o canvis d'entitat

important, les quals, tot i que manifestin amb senzillesa les dificultats que hi puguin veure, mantenen la disposició d'estar disponibles per al que faci falta, per amor a Déu i a les ànimes.

El que és decisiu, insisteixo, és que cadascú tingui aquesta disposició interior habitual de lliurament als seus germans i a tantíssimes altres persones que esperen el nostre servei cristià: *Alceu els ulls i mireu els camps; ja són rossos, a punt de segar!* (Jn 4, 35).

Aquesta actitud és perfectament compatible amb una ambició professional sana i amb una preocupació lògica i responsable de sostenir-se econòmicament i d'atendre les necessitats de la nostra família sobrenatural. La disponibilitat per canviar de tasca professional, si l'Obra ho requereix, precisament per dedicar-se a la

formació dels altres, va unida a la convicció de ser dones i homes que volen ser presents, com els seus iguals, en els desafiaments del món, perquè la seva missió és ajudar a transformar-lo i portar-lo a Déu. I això també es fa d'una manera molt eficaç des dels llocs de direcció i de formació de l'Obra.

Les numeràries i els numeraris viviu el do del celibat apostòlic com a plenitud d'amor en Crist, que obre a una paternitat i maternitat espirituals. Esteu cridats a ser un testimoni viu d'entrega total a Déu, al mig del món, amb una disponibilitat plena al servei de tothom: enamorats de Jesús, dels altres i del món. Rebeu una crida peculiar a custodiar una família sobrenatural i a preocupar-vos pels vostres germans.

Teniu un horitzó amplíssim: amb la vostra vida entregada, de vegades potser amagada i sense brillantor

humana, arribeu amb fecunditat fins a l'últim racó del món.

III. La vocació a l'Obra com a numerària auxiliar

14. Les numeràries auxiliars teniu una funció especial de servei, que desenvolueu creant i mantenint l'ambient de llar cristiana als centres de l'Obra. Feu realitat aquesta tasca amb el vostre treball professional, que en el vostre cas és l'Administració. Com sabeu, no es tracta només de dur a terme una sèrie de tasques materials, que en diverses mesures podem i hem de fer entre tots, sinó de preveure-les, organitzar-les i coordinar-les de manera que el resultat sigui precisament aquesta llar on tots se sentin a casa, acollits, *afirmats*, cuidats i, alhora, responsables. Aquesta tasca, que fora d'això té una gran importància per a tota persona humana, repercuteix en la fisonomia

i en la fermesa espiritual de tota l'Obra, de tots i cadascun dels seus membres. Les dones us convertiu així «en un recolzament insubstituïble i en una font de força espiritual per a la resta, que perceben la gran energia»[26] del vostre esperit.

La prioritat de la persona i de la família

15. Amb el vostre treball cuideu i serviu la vida a l'Obra, poseu la persona singular com a focus i prioritat de la vostra labor. Això és una expressió molt concreta del fet que l'Obra és família; una família veritable, no en el sentit metafòric. Recordeu com el nostre Pare ens ha dit tantes vegades que els vincles a l'Obra són més forts que els de la sang, cosa que té conseqüències també afectives, d'afecte mutu.

Sant Josepmaria considerava sovint que el treball de l'Administració és el

mateix que feia la Mare de Déu. Per això, *l'aire de família* de l'Obra ha de ser com un reflex, com una continuació del que va ser —encara que no ho hàgim vist, ens ho podem imaginar— l'ambient de la llar de Natzaret.

Tot i que a la feina pròpia de l'Administració dels centres se l'anomeni de diferents maneres en les diferents cultures, les numeràries auxiliars en realitat sou germanes, mares, part integrant de la família, igual que el Pare i les altres filles i fills. Per la gràcia que heu rebut de Déu per cuidar tothom a l'Obra, sant Josepmaria deia que —si hagués pogut— hauria estat numerària auxiliar. Us anomenava les seves *filles petites*, perquè vau ser les últimes a arribar a l'Obra, i no per considerar-vos menors d'edat. Al contrari, confiava especialment en la vostra fidelitat, madura i ferma, per

tirar endavant les grans intencions de l'Obra.

De tots els ambients

16. És una realitat formidable que les numeràries auxiliars procediu de tots els ambients. De fet, de vegades algunes es plantegen el dubte de si Déu els demana de ser numerària o numerària auxiliar. Un element que cal tenir present, entre d'altres, és la mateixa inclinació a les tasques més directament orientades al servei i la cura de les persones. Com és natural, el discerniment depèn, en darrer terme, de cadascuna, amb l'orientació de la direcció espiritual i de les directores.

En qualsevol cas, es comprèn que la feina de l'Administració té una gran dignitat: donar i mantenir l'escalf de llar en una família. A més, les persones que treballen a l'Administració, ***a través d'aquesta professió —perquè ho és, veritable***

i noble— influeixen positivament no sols sobre la família, sinó sobre gran nombre d'amics i de coneguts, sobre les persones amb qui es relacionen d'una manera o altra, complint una tasca molt més extensa a vegades que la d'altres professionals.[27]

Apostolat dels apostolats

17. Sant Josepmaria valorava el treball de l'Administració fins al punt de considerar-lo *apostolat dels apostolats*. Sense aquest treball, l'Obra no podria tirar endavant.

És apostolat dels apostolats, en primer lloc, perquè en si mateix és un apostolat directíssim. Insisteixo que no es limita a proporcionar uns serveis materials, en si mateixos necessaris i importants; sobretot és que aquesta tasca, transformada en oració, influeix molt directament en la formació humana i espiritual de les persones del centre administrat.

L'ambient que creeu forma, i forma molt.

La vostra feina ben feta, en efecte, materialitza un esperit i el comunica eficaçment per la via dels fets, d'una manera concreta i constant. Per això intenteu donar la màxima professionalitat al treball de la llar, com cadascun dels meus fills fa amb la seva tasca. I, en elevar-lo a l'horitzó del treball santificat, poseu la competència professional directament al servei de les persones i el convertiu en un factor d'humanització i d'inspiració per al treball professional de tots.

En segon lloc, la feina de l'Administració és apostolat dels apostolats perquè fa possible la resta, actua com a saba i impuls, especialment en la mesura que procureu transformar-lo en diàleg amb Déu. ***En treballar a l'Administració*** —sant Josepmaria

us escrivia—, ***participeu en tots els apostolats, col·laboreu en tota la labor. La seva bona marxa és una condició necessària, l'impuls més gran per a tota l'Obra, si ho feu amb l'amor de Déu.***[28]

Es nota molt quan, a l'inici del treball apostòlic en un país o en una ciutat, encara no hi ha Administració; també es nota que, quan ja n'hi ha, l'Obra pren més vida i més dinamisme. A més, com és lògic, les numeràries auxiliars col·laboreu en moltes altres activitats apostòliques, en la mesura que us és possible en cada cas.

També diem que l'Administració és la *columna vertebral de l'Obra*, perquè sosté tot el cos que, si no fos així, no es mantindria dret. Això és així gràcies a Déu; es tracta de quelcom que hem de considerar i valorar sempre. Naturalment, també constituïu aquesta columna vertebral i aquest apostolat d'apostolats les

altres numeràries que treballen a l'Administració.

Les meves filles numeràries auxiliars teniu una missió entusiasmadora: transformar aquest món, avui tan ple d'individualisme i indiferència, en una autèntica llar. La vostra tasca, feta amb amor, pot arribar a tots els ambients. Esteu construint un món més humà i més diví, perquè el dignifiqueu amb la vostra feina convertida en oració, amb el vostre afecte i amb la professionalitat que poseu en la cura de les persones en la seva integritat.

IV. La vocació a l'Obra com a agregada i agregat

Amb caràcter propi

18. Els agregats feu l'Opus Dei principalment a través d'un profund apostolat personal en el vostre ambient professional i familiar, col·laborant amb els numeraris en

l'atenció dels altres fidels de l'Obra. Amb les vostres vides manifesteu el caràcter libèrrim que té l'activitat apostòlica de tothom que està batejat, la tireu endavant amb totes les energies d'un cor celibatari. Per això sant Josepmaria podia dir-vos: ***Us tinc enveja, la vostra entrega a Déu és total i plena com la meva, però podeu arribar més lluny.***[29] Què volia dir amb això? Volia dir que el més important és ser al mig del món, enmig de les activitats, dels treballs, de les famílies, per portar-hi la vida cristiana.

Us trobeu en circumstàncies molt variades i us moveu en tota mena d'ambients professionals. La vostra vida s'obre a un camp il·limitat de possibilitats en què encarnar i difondre l'esperit de l'Opus Dei. Per la varietat dels vostres orígens, arribeu a tot el teixit social; per la màxima permanència a cada lloc, faciliteu l'arrelament dels apostolats

al territori; el vostre tipus de vida us permet conrear una gran diversitat de relacions d'una manera molt estable: familiars, professionals, de veïnat, al poble, a la ciutat o al país on viviu. **Arribeu més enllà**, com afirmava sant Josepmaria, no només en extensió de l'apostolat, sinó en profunditat, també perquè mostreu vivencialment el que suposa un lliurament a Déu *enmig del món*, amb cor indivís.

S'entén molt bé, per això, que el nostre Pare volgués que els agregats fóssiu el doble en nombre que els numeraris: perquè el més important és la labor enmig de les circumstàncies ordinàries i de les feines de cadascuna i de cadascun.

Si algú, plantejant-se la seva possible vocació a l'Obra, dubtés entre numerari o agregat, podria ser necessari fer-li veure que seria una equivocació pensar que ser numerari

és més que ser agregat. Això té molta importància en el discerniment de la vocació. Hi ha casos en què la manera en què es concreta la vocació a l'Obra és evident: per exemple, un home casat pot ser supernumerari, però no agregat ni numerari.

Tanmateix, hi ha altres casos menys evidents, i l'últim discerniment l'ha de fer la persona interessada: és ella la que experimenta què li demana concretament Déu, dins d'una vocació única i comuna. Lògicament, per prudència, és molt oportú aconsellar-se en la direcció espiritual, i també amb els directors, que coneixen la persona i voldran discernir-hi quina és la voluntat de Déu.

La bona olor de Crist

19. Referint-se concretament a les agregades i als agregats, sant Josepmaria escrivia: ***A través de la seva feina —que de vegades fan en***

obres corporatives—, en totes les circumstàncies de la societat, a tots els llocs, als racons més diversos de la terra, porten a tot arreu, entre els seus companys, la bona olor de Crist; i s'esforcen per orientar amb sentit cristià les tasques —tant oficials com privades— socials, professionals, econòmiques, etc., dels que pertanyen a la seva classe i condició social. I això sense necessitat, ordinàriament, que canviïn de domicili o de feina.[30]

Per això, he escoltat directament monsenyor Xavier afirmar — recollint un ensenyament de sant Josepmaria— que les agregades i els agregats expresseu d'una manera especialment clara què és l'Opus Dei, per la santificació de la vida ordinària, del treball professional i de la vida familiar, sense canviar de lloc.

Els agregats de vegades treballen en obres corporatives d'ensenyament o en altres activitats apostòliques.

Tanmateix, no és aquesta la vostra principal manera de participar en la missió de l'Obra, ja que està tota a les vostres mans. De vegades cal que assumiu aquests encàrrecs, però el principal és la santificació de la vida ordinària, el tracte d'amistat i confiança amb la gent i, quan sigui el cas, l'acompanyament dels vostres amics als mitjans de formació de les labors de sant Rafael i de sant Gabriel... En definitiva, Déu us crida a ser llevat al mig de la massa. El que és important en vosaltres, insisteixo, és la labor enmig de les circumstàncies ordinàries i de les feines de cadascuna i de cadascun.

V. Sacerdots de la Prelatura

20. D'entre els numeraris i els agregats sorgeixen les vocacions al sacerdoci en l'Obra, essencials com

els laics en la realitat teològica i jurídica de la Prelatura. Aquesta crida no és una coronació de la vocació a l'Obra, sinó una nova manera de viure-la, amb ***més obligació que els altres de posar el cor a terra com una catifa, perquè els seus germans hi trepitgin tou.***
[31]

Juntament amb el que és propi del ministeri sacerdotal de l'Església — que té el seu centre en l'Eucaristia—, els sacerdots de la Prelatura es dediquen principalment al servei ministerial dels altres fidels i a l'atenció sacerdotal de les seves activitats apostòliques.

Concretament, per la peculiar missió pastoral de la Prelatura, s'ocupen sobretot de la celebració dels sacraments de l'Eucaristia i de la Penitència, de la predicació de la Paraula de Déu, de la direcció espiritual i d'una extensa tasca de formació doctrinal.

El fet que els sacerdots de la Prelatura visquin, com la resta, l'esperit de l'Obra, implica un cert estil sacerdotal: en el seu ministeri reflecteixen necessàriament la secularitat; respecten i promouen amb gran delicadesa la responsabilitat i la iniciativa dels fidels laics; actuen de manera sobrenatural per apropar les persones a Déu; fomenten en els altres la llibertat d'esperit, que és estimar; actuen amb iniciativa per tenir una feina sacerdotal abundant. Naturalment, en la mesura del que sigui possible, també col·laboren en activitats de les diòcesis.

Al servei dels altres

21. Al començament d'una de les seves cartes, especialment dirigida als seus fills sacerdots, sant Josepmaria escrivia: ***Us heu ordenat, fills meus sacerdots, per servir. Deixeu-me que comenci***

amb el record que la vostra missió sacerdotal és una missió de servei. Us conec, i sé que aquesta paraula —servir— resumeix els vostres afanys, tota la vostra vida, i és el vostre orgull i el meu consol: perquè aquesta voluntat bona i sincera que teniu —com els vostres germans laics i les vostres germanes— d'estar ocupats sempre en fer el bé als altres em dona dret a dir que sou gaudium meum, et corona mea (Fl 4, 1); el meu goig i la meva corona.[32]

Als sacerdots, l'esperit de servei us mou a sentir-vos i a ser a la pràctica un més entre els vostres germans, conscients que a l'Obra hi ha **una sola classe, encara que estigui formada per clergues i laics.**[33]

Alhora, amb el vostre exemple i la vostra paraula, intenteu ser com despertadors dels desitjos de santedat en els altres i instruments d'unitat a l'Obra. Sent sempre molt

propers a tots, intenteu mantenir un to humà adequat, la gravetat sacerdotal en la manera de presentar-vos, en les converses, etc.

Fills meus, si sant Josepmaria deia a tothom que ***és de Crist, de qui hem de parlar, i no de nosaltres mateixos***,^[34] els sacerdots us esforceu especialment per no brillar, per no ser protagonistes, i intenteu que el protagonisme i la brillantor de la vostra vida siguin els de Jesucrist, i que brillin en tot cas les vostres germanes i els vostres germans. Per a això, com bé sabeu i procureu viure, és especialment necessària la vostra unió amb Déu, la vostra oració i sacrifici alegre, en unitat de vida.

VI. Sobre el celibat apostòlic dels numeraris i els agregats

22. La vocació a l'Obra en els numeraris i els agregats, i numeràries i agregades, comporta el celibat apostòlic, que és un do de Déu

i resposta a aquest do per correspondència d'amor a l'Amor. ***Tingueu sempre present que és l'Amor —l'Amor dels amors— el motiu del nostre celibat.***^[35] Per això, no s'ha de considerar el celibat sol ni principalment com una opció funcional, és a dir, com quelcom adequat per dedicar-nos més a la labor de l'Obra o per poder anar d'un lloc a un altre. És veritat que el celibat fa això possible o ho facilita, però el seu motiu fonamental és el de ser un do particular d'identificació amb la vida de Crist. «El celibat ha de ser un testimoni de fe: la fe en Déu es fa concreta en aquesta forma de vida, que només pot tenir sentit a partir de Déu. Fundar la vida en el celibat, renunciant al matrimoni i a la família, significa acollir i experimentar Déu com a realitat, per poder-lo portar així als homes».^[36]

El celibat apostòlic no ens separa dels altres; però com que comporta un

compromís de cor indivís per a Déu, s'ha de notar en un tenor de vida entregada, anàleg al d'una persona casada, que no es comporta com si no tingués cap compromís de fidelitat al seu consort.

La vocació, viscuda amb radicalitat, de vegades xoca amb els estàndards del món. Aquí també podem aplicar aquestes paraules més generals de sant Josepmaria: ***“I en un ambient paganitzat o pagà, quan topi aquest ambient amb la meva vida, no semblarà com postissa la meva naturalitat?”***, em demanes. —***I et contesto: Toparà, sens dubte, la teva vida amb la d'ells; i aquest contrast, que confirma amb les teves obres la teva fe, és justament la naturalitat que jo et demano.***

[37]

Renovem sempre de nou el convenciment que el do del celibat apostòlic manifesta una predilecció

divina, una crida a una identificació especial amb Jesucrist, que comporta també, fins i tot humanament, però sobretot sobrenaturalment, més capacitat per estimar tothom. D'aquí que el celibat, que prescindeix de la paternitat i de la maternitat físiques, faci possible una maternitat o paternitat espirituals molt més grans. Però, en qualsevol cas, estarà de fet més identificat amb Crist qui estimi més el Senyor, tant si és celibatari com casat, ja que el matrimoni també és un *camí diví en la terra*.[38]

VII. La vocació a l'Obra com a supernumerària i supernumerari

És molta gràcia de Déu

23. La major part dels fidels de l'Opus Dei la formeu els supernumeraris, que intenteu santificar totes les facetes de la vostra vida, i de manera especial la vida matrimonial i familiar, ja que ordinàriament sou persones casades.

El 1947, sant Josepmaria escrivia així als seus fills d'Espanya, contestant unes consideracions que havia rebut sobre els supernumeraris: ***Vaig llegir les notes dels supernumeraris. (...) La propera setmana et tornaré les quartilles, amb alguna indicació concreta: de tota manera, t'avanço que no podrem perdre de vista que no es tracta de la inscripció d'uns senyors a una determinada associació (...) És molta gràcia de Déu ser supernumerari!***^[39] És Déu qui dona la gràcia: ***molta gràcia***, diu sant Josepmaria; i una gràcia gran: la de la vocació a l'Obra. Per als supernumeraris, aquesta vocació comporta una ajuda especial per recórrer el propi camí de santificació: el que està marcat pel baptisme i, en la majoria dels casos, per la recepció del sagrament del matrimoni i la formació d'una família.

La crida pressuposa una elecció i es dirigeix, com he escrit abans, a una missió: ser i fer l'Opus Dei a l'Església. En la *Instrucció de sant Gabriel*, referint-se a les supernumeràries i als supernumeraris, sant Josepmaria escriu: ***Jo veig aquesta gran selecció actuant (...). Tots, cadascú sabent-se escollit per Déu, per aconseguir la seva santedat personal al mig del món, precisament al lloc que ocupa al món, amb una pietat sòlida i il·lustrada, de cara al compliment gustós —encara que costi— del deure de cada moment.***^[40] Per tant, no vegem mai la vocació com un conjunt d'exigències, d'obligacions —encara que les tingui, lògicament— sinó, abans que res, com una elecció de Déu, com un gran do de Déu.

L'horitzó que dona sentit a la vostra missió és ser ***un llevat que divinitzi***

els homes i, en fer-los divins, alhora els faci veritablement humans.[41] Com Àquila i Priscil·la, que van acollir sant Pau a Corint (cf. Act 18, 2) i que van ser els qui van anunciar l'Evangelí a Apol·lo i a molts d'altres (cf. Act 18, 26; Rm 16, 3; 1 Co 16, 19); com tants d'aquells primers cristians que tenien una vida tan normal com la dels seus contemporanis i que, alhora, eren sal de la terra i llum d'un món que estava en tenebres.

Entre els supernumeraris, hi ha tota la gamma de les condicions socials, de professions i d'oficis. Totes les circumstàncies i les situacions de la vida són santificades per aquests fills meus —homes i dones—, que dins del seu estat i de la seva situació al món es dediquen a buscar la perfecció cristiana amb plenitud de vocació.
[42] Fixeu-vos en com insisteix el nostre Pare en la ***plenitud de***

vocació. Pel que fa a la varietat, és clar que es basa en el fet que l'Obra és un camí de santificació i apostolat en la vida ordinària; una vida ordinària que admet tota la varietat del que és humà i honest.

Matrimoni i família

24. La vocació a l'Obra com a supernumerari es desenvolupa en primer lloc en l'àmbit familiar. ***El vostre primer apostolat és a la llar.***^[43] Sant Josepmaria tenia la il·lusió que les llars dels supernumeraris i de les supernumeràries fossin ***lluminoses i alegres, centres d'irradiació del missatge evangèlic.***^[44] Aquesta és l'herència que deixeu a la societat. Per això, també us escrivia: ***La formació que us dona l'Opus Dei us porta a valorar la bellesa de la família, l'obra sobrenatural que significa la fundació d'una llar, la***

font de santificació que s'amaga en els deures conjugals.[45]

A més, esteu cridats a influir positivament en altres famílies. En particular, ajudant a fer que la seva vida familiar tingui un sentit cristià i preparant la joventut per al matrimoni, perquè molts joves s'il·lusionin i estiguin en condicions de formar altres llars cristianes, de les quals puguin sorgir també les nombroses vocacions al celibat apostòlic que Déu vulgui.

També els solters i els vidus —i, naturalment, els matrimonis sense fills— podeu veure en la família un primer apostolat, ja que sempre tindreu, d'una manera o una altra, un ambient familiar per cuidar.

Incidir cristianament en el propi entorn

25. Sant Josepmaria veia en vosaltres una gran mobilització de cristians,

que irradia en la seva feina i en el seu entorn social l'amor de Crist, principalment a través del seu apostolat d'amistat i confiança, i que, en fer-ho, contribueix també a millorar les estructures pròpies de la societat, fent-les cada vegada més humanes i conformes amb la vida de fills de Déu, prenent una part activa en la solució dels problemes del nostre temps. ***Feu un apostolat fecundíssim quan us esforceu per orientar amb sentit cristià les professions, les institucions i les estructures humanes en què treballeu i us moveu.***[\[46\]](#)

És clar que la vocació i la missió consegüent de les supernumeràries i dels supernumeraris no es limita a viure unes pràctiques de pietat, assistir a uns mitjans de formació i participar en alguna activitat apostòlica, sinó que inclou tota la vostra vida, perquè tot en la vostra vida pot ser trobada amb Déu i

apostolat. Fer l'Opus Dei és fer-lo en la mateixa vida i, per la comunió dels sants, col·laborar per fer-lo a tot el món. O, com ens recordava en una frase gràfica el nostre fundador, fer l'Opus Dei *sent cada un Opus Dei*.

Sentir l'Obra com a pròpia us porta a tenir un interès viu per formar-vos, per portar Crist als altres i donar raó de la vostra fe. De fet, ***la formació que us dona l'Opus Dei és flexible: s'adapta, com un guant a la mà, a la vostra situació personal i social. (...) Com que en nosaltres l'esperit és únic i també són únics els mitjans ascètics, es poden i s'han de fer realitat en cada cas sense rigideses.***[47]

La flexibilitat que evita les rigideses no significa que ser supernumerari comporti menys exigència d'heroisme o de radicalitat en el seguiment de Jesucrist. Per això, convé que no ens fixem tant en la

diversitat de circumstàncies, sinó en com l'essència mateixa del que en aquestes circumstàncies és crida de Déu, missió donada per Déu. En qualsevol situació, del que es tracta és d'estar amb Jesucrist, d'estimar Jesucrist, de treballar amb Jesucrist i de portar-lo a tot arreu.

Quan sant Josepmaria escrivia que ***els supernumeraris es dediquen parcialment al servei de l'Obra,*** [48] es referia a la disponibilitat material per a les labors apostòliques concretes, i no a una parcialitat en fer l'Obra, ja que aquesta tasca, insisteixo de nou, es realitza amb tota la vida. Per això el nostre Pare també escriu, en parlar sobre la missió apostòlica de les supernumeràries i supernumeraris: ***No és aquest un apostolat exercit de manera esporàdica o eventual, sinó habitualment i per vocació, prenent-lo com l'ideal de tota la vida.***[49]

Déu compta amb el fet que, espontàniament i amb iniciativa, us obriu en ventall i porteu a tota mena de persones l'alegria de l'Evangelí.

En la vostra acció apostòlica heu de tenir iniciativa, dins del marge amplíssim que assenyala el nostre esperit, per trobar —a cada lloc, en cada ambient i en cada temps— les activitats que s'acomodin millor a les circumstàncies.^[50]

Aquesta és la gran missió de les meves filles i fills supernumeraris, que no té límits: ***No hi ha d'haver cap poble on no irradiï el nostre esperit algun supernumerari.***^[51]

VIII. La vocació a l'Obra com a agregat i supernumerari de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu

26. Vosaltres sou tan de l'Opus Dei com jo, deia sant Josepmaria als sacerdots i diaques, agregats i supernumeraris, de la Societat

Sacerdotal de la Santa Creu, que no estan incardinats en la Prelatura.

Naturalment, la crida a la santedat al mig del món inclou també els sacerdots seculars incardinats en les diòcesis. La vocació a l'Obra és la mateixa: la crida divina a buscar la santedat i exercir l'apostolat en les circumstàncies i en el compliment dels deures propis de cadascú, amb el mateix esperit i els mateixos mitjans ascètics, i formant part de la família de l'Opus Dei.

L'expressió jurídica de la pertinença a l'Obra és certament diversa en els fidels de la Prelatura i en els socis de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu no incardinats en la Prelatura. Tanmateix, la diversitat de vincle jurídic (respectivament, de jurisdicció o associatiu) no treu res a la identitat de la crida a tendir a la santedat amb el mateix esperit i els mitjans específics de l'Opus Dei.

Aquesta diferència jurídica permet que la crida a l'Obra no us tregui del vostre lloc, ja que us manteniu incardinats en les vostres diòcesis respectives sense que canviï res de la relació amb el vostre bisbe i la resta de sacerdots. La vostra vocació reforça i facilita, amb els mitjans corresponents, el compliment fidel i generós dels compromisos sacerdotals i les tasques ministerials, i us fa més amable el vostre camí de santedat. A més, us correspon especialment la promoció de les vocacions sacerdotals, i esteu cridats a ser ferment d'unitat amb els bisbes i de fraternitat dins del presbiteri de la vostra diòcesi.

Com us animava en aquest sentit el nostre Pare! ***Intenteu acompanyar-vos, també humanament. Tingueu un cor de carn, que de carn és el cor amb què estimem Jesús i el Pare i l'Esperit Sant. Si veieu amoïnat algun dels vostres***

germans, aneu-hi, aneu-hi, no espereu que us ho demani![52]

Quina alegria considerar que la santificació del treball —*polleguera* de la vida espiritual— per als socis de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu significa fonamentalment santificar l'activitat sacerdotal. En els seus aspectes principals ja és objectivament una activitat sagrada; però, alhora, com tota feina, és lloc i mitjà de santificació personal i d'apostolat.

27. Ens anem apropant al centenari d'aquell 2 d'octubre del 1928, en què Déu va fer veure l'Obra a sant Josepmaria. Des d'aleshores, al món i a l'Església —i, per tant, també a l'Obra— hi ha hagut i hi continua havent tantes alegries i tantes penes.

El 27 de març del 1975, fent oració mentre predicava, el nostre Pare

rememorava la història relativament breu de l'Opus Dei: ***Un panorama immens: tants dolors, tantes alegries. I ara, tot alegries, tot alegries... Perquè tenim l'experiència que el dolor és el martelleig de l'artista que vol fer de cadascú, d'aquesta massa informe que som, un crucifix, un Crist, l'alter Christus, que hem de ser. Senyor, gràcies per tot. Moltes gràcies!***^[53]

La bellesa de la vocació cristiana, tal com el Senyor l'ha concretada a l'Obra per a cadascuna i cadascun, ens ha d'omplir d'alegria: d'una banda, d'una sana alegria humana davant de tantes persones i coses bones; d'una altra, molt especialment d'aquesta alegria sobrenatural que, com assegurava el nostre Pare, té ***arrels en forma de Creu***. Ens omple de goig saber —tornem-ho a considerar— que ***la Santa Creu ens farà perdurables, sempre amb el***

mateix esperit de l'Evangelí, que portarà l'apostolat d'acció com a fruit saborós de l'oració i del sacrifici.[54]

Demanem a la Mare de Déu que ens beneeixi i ens recordi maternalment que tots tenim l'Obra a les nostres mans. Així, secundant el voler de Déu i corresponent a la seva gràcia, la història que va començar el 2 d'octubre del 1928 continuarà, malgrat la nostra debilitat i els nostres errors, fins al final dels temps: continuarem treballant amb alegria, buscant posar Crist al capdamunt de totes les activitats humanes, per a glòria de Déu.

Amb tot l'afecte us beneeix

el vostre Pare

Roma, 28 d'octubre de 2020

- [1] *Carta 9.I.1932*, núm. 9.
- [2] *Carta 12.XII.1952*, núm. 35.
- [3] *Carta 31.V.1954*, núm. 17.
- [4] *Carta 19.III.1967*, núm. 93.
- [5] *Amics de Déu*, núm. 146.
- [6] Cf. Sant Tomàs d'Aquino,
Comentari a l'epístola als Romans,
cap. 8, llicó 3.
- [7] Francesc, Enc. *Fratelli tutti*, núm.
277.
- [8] Conc. Vaticà II, Const. *Lumen
gentium*, núm. 3.
- [9] *Forja*, núm. 69.
- [10] *Ibídem*, núm. 835.
- [11] Francesc, Ex. Ap. *Evangelii
Gaudium*, núm. 121.
- [12] *Converses*, núm. 19.

[13] *Carta 31.V.1954*, núm. 34.

[14] *És Crist que passa*, núm. 74.

[15] *Forja*, núm. 156.

[16] *Carta 24.XII.1951*, núm. 137.

[17] *Carta 25.I.1961*, núm. 11.

[18] Beat Àlvar del Portillo, nota 135 a la *Instrucción sobre la obra de San Miguel*.

[19] Cf. Missatge, 20.VII.2020.

[20] *Carta 29.IX.1957*, núm. 8.

[21] *Ibídem*, núm. 76.

[22] Xavier Echevarría, Carta pastoral, 28.XI.1995, núm. 16.

[23] *Instrucción para la obra de San Gabriel*, núm. 113.

[24] *Instrucción sobre el espíritu sobrenatural de la Obra*, núm. 28.

- [25] *Meditació*, 28.IV.1963.
- [26] Sant Joan Pau II, Carta ap. *Mulieris dignitatem*, núm. 30.
- [27] *Converses*, núm. 88.
- [28] *Carta 29.VII.1965*, núm. 11.
- [29] *Tertúlia*, 15.IX.1962.
- [30] *Carta 29.IX.1957*, núm. 13.
- [31] *Carta 8.VIII.1956*, núm. 7.
- [32] *Ibídem*, núm. 1.
- [33] *Ibídem*, núm. 5.
- [34] *És Crist que passa*, núm. 163.
- [35] *Instrucció per a l'obra de sant Miquel*, núm. 84.
- [36] Benet XVI, Discurs 22.XII.2006.
- [37] *Camí*, núm. 380.
- [38] *Converses*, núm. 92.

[39] Carta al Consell General de l'Opus Dei, 18.XII.1947.

[40] *Instrucció per a l'obra de sant Gabriel*, núm. 9.

[41] *Carta 9.I.1959*, núm. 7.

[42] *Ibídem*, núm. 10.

[43] *Ibídem*, núm. 53.

[44] *És Crist que passa*, núm. 30.

[45] *Carta 9.I.1959*, núm. 53.

[46] *Ibídem*, núm. 17.

[47] *Ibídem*, núm. 33.

[48] *Instrucció per a l'obra de sant Gabriel*, núm. 23.

[49] *Ibídem*, núm. 15.

[50] *Carta 24.X.1942*, núm. 46.

[51] *Carta 9.I.1959*, núm. 13.

[52] Notes d'una reunió familiar amb sacerdots, 26.X.1972, a l'Arxiu General de la Prelatura, secció P04, 1972, II, p. 767.

[53] Paraules preses de la seva predicació, a l'Arxiu General de la Prelatura, secció P01, 1975, p. 809.

[54] *Instrucció sobre l'esperit sobrenatural de l'Obra*, núm. 28.

Copyright © Prelatura Sanctæ Crucis et Operis Dei

(Prohibida tota divulgació pública, total o parcial,

sense autorització expressa del titular del copyright)

(Pro manuscripto)

opusdei.org/ca/article/carta-del-
prelat-28-d-octubre-de-2020/
(11/04/2026)